

S B O R E Č E K

Jdeme k lidem, aby poznali Ježíše, stali se členy jeho církve, rostli v poznání
a vydanosti Bohu a mohli sloužit zase dalším lidem.

Časopis sboru BJB v Uherském Hradišti - internetová verze

I/2010

Obsah

1	Úvodník	4
2	Kamínky	6
2.1	Zázrak vánoční	6
2.2	Zázraky	7
2.3	Zrcadlo víry	9
2.4	Ubytování	10
2.5	Kamarádi	11
2.6	Smlouva	12
2.7	Setkání s Jakubem	14
3	Dopisy sboru	17
3.1	Dopis z odboru sester	17
3.2	Dopis od Sedláčkových	19
3.3	Dopis od Pavla Holmana	21
3.4	Návrhy	22
4	K zamyšlení	25
4.1	Poslušnost je lepší než oběti	25
5	Poezie	28
5.1	I.	28
5.2	II.	30

<i>OBSAH</i>	3
6 Odjinud	32
6.1 Klíče	32
6.2 Supí apetit	33
6.3 Bible jako mobil	34
7 Pozvánky	36
7.1 Pozvánka pro sestry	36
7.2 Školení s AWANOU	37
8 Informace	38
8.1 Jak psát do Sborečku	38
8.2 Technické poznámky	39

Kapitola 1

Úvodník

Dal poznat svoje cesty Mojžíšovi, synům Izraele svoje skutky. Ž 103,7

Bůh dal Mojžíšovi poznat své záměry a cíle, které měl s izraelským národem. Mojžíš zároveň toužil poznat Boží cesty pro něj připravené (Ex 33,13). Při chození po Božích cestách, byl Mojžíš svědkem mnohých Božích skutků a jednání. Je dobré si také uvědomit, že Bůh dal Izraelcům poznat své skutky navzdory tomu, že oni si často chodili po svých cestách a na Hospodina a jeho cesty moc nedbali.

Jeden křesťan, který vyrůstal v malé vesničce na Blízkém východě, vzpomínal na dobu svého dětství. Tam, kde vyrůstal, vůbec neznali elektrické světlo ani v podobě kapesních svítilen. V případě potřeby se používaly malé olejové lampičky, tak jako v biblické době. Ty osvětlovaly jen malý prostor, lidé si doslova svítili jen na vlastní nohy. Nechodilo se tam po cestách podobných našim, hrboly, díry a jiné překážky nebyly žádnou zvláštností. Z toho je jasné, jak potřebná byla lampička, když se muselo jít potmě.

Chodit v duchovní temnotě je ještě nebezpečnější než chodit v noci bez světla po děravých stezkách. Pán Bůh někdy osvětluje jen místo na jeden krok před námi a přesto to stačí. Stačí to na to, abychom krok za krokem, pomalu, ale jistě mohli jít po jeho cestách. Každá noc jednou skončí a s rozbřeskem se budeme moci rozběhnout po cestě, která se před námi otvírá. Co by sis přál víc, poznat Boží cesty nebo vidět Boží skutky?

Vidět Boží skutky by nemělo být naším největším přáním pro tento rok. Je totiž docela dobře možné, že Bůh ti je ukáže navzdory tomu, že jej nehledáš, neposloucháš či mu nedůvěřuješ. Na druhou stranu můžeš vidět Boží skutky právě proto, že se učíš chodit po Božích cestách.

Po čem touží tvoje srdce? Být čas od času u Božích skutků nebo den za dnem poznávat Boží cesty a chodit po nich?

Pavel Novosad

Kapitola 2

Kamínky

2.1 Zázrak vánoční

Je 25. září 2008. Už skoro dva roky se snažíme o miminko. Nedaří se. Paní doktorka mi ordinuje různou podpůrnou léčbu a vyšetření. Zdá se, že otěhotnění brání zvýšená hladina hormonu prolaktin. Bohužel ani několikrát opakované užívání léků na jeho snížení nepomáhá.

Na řadu přichází vyšetření manžela. Právě se mám dozvědět, jak dopadlo. Do ordinace vcházím s velkýma obavama. Paní doktorka mi už ve dveřích hlásí: „Paní Kočičková, je to moc špatné.“ Pak mi ukazuje papír s výsledky a vysvětluje, že jediné možné řešení je umělé oplodnění. „A nebo můžete doufat v zázrak,“ uzavírá náš rozhovor a doporučuje mi co nejdřív navštívit nějaké centrum asistované reprodukce. Je mi hrozně, v srdci mám velkou bolest a v hlavě zmatek. Před několika lety jsem dostala od Pána zaslíbení, že mi dá muže i děti. Jak to tedy myslel? Muže sice mám, ale děti přirozenou cestou mít nemůžeme. Umělé oplodnění nechci podstoupit z důvodů etických i finančních, v zázrak si netroufám věřit. Možná bychom mohli časem nějaké dítě adoptovat...

Pomalou se vzpamatovávám ze zklamání. Ve sboru se za nás začínají intenzívně modlit. Danka Staňová mi dává tip na Centrum naděje a pomoci v Brně. Snaží se tam pomoci lidem v podobné situaci jako my, je to křesťanská organizace. V polovině listopadu si domlouváme schůzku s paní doktorkou Lázníčkovou. Věnuje nám hodně času, uklidňuje a do-

poručuje vyzkoušet léčbu přírodními preparáty. A tak si kupujeme pro každého z nás dvoje léky na tři měsíce, do doby, než se znovu sejdeme...

Je 24. prosince 2008. Už pár dní se cítím nějak divně, že by nějaká nemoc? V práci se nám už tři týdny nedaří chytit myš, která se nám usídlila v kanceláři. Evidentně se jí líbí i na místech, kde máme uložené hrnky a čaje. Možná jsem od ní chytla žloutenku. Je to sice trochu podivné vysvětlení mojí nevolnosti, ale nic jiného mě nenapadá. Od štedrovečerního stolu musím neustále odbíhat na záchod nadýchat se studeného vzduchu. Jdu si lehnout dřív než obvykle, protože je mi hrozná zima. Nechápu, co se děje...

Hned po Vánocích spěchám do lékárny pro těhotenský test. Že by se přece jenom stal zázrak??? Ještě pořád nevěřím a test si dělám s přesvědčením, že stejně nic neukáže. Ale mýlím se. Velice brzy se na papírku objevují dvě čárky, které svědčí o těhotenství. Nechápatě ukazuju výsledek Markovi a pomalu začínám věřit. 12. ledna jedeme do Brna a paní doktorka podle ultrazvuku potvrzuje, že opravdu čekám miminko...

Těhotenství jsem nakonec prožila bez větších problémů. Jediný den, kdy mi bylo opravdu špatně, byl tedy zmiňovaný Štědrý večer. Snad abych si uvědomila, že jsem dostala od Pána dárek...

Renata Kočičková

2.2 Zázraky

Chci Vám ještě jednou převyprávět ten vánoční příběh, co vám na předšlých rádcích popsala moje Milovaná. Byli jsme svoji už nějaké tři roky. Čas jsem měl vyplněný starostmi a prací na stavbě v Babicích a tak jsem to čekání na miminko asi nevnímal tak intenzivně jako moje Nejdražší. Byla jen nezodpovězena otázka, jestli je problém jen na její straně nebo i na mé. Kdo toto vyšetření nepodstoupil, nikdy nepochopí, jaké pocity a myšlenky táhnou hlavou...

Výsledek mám na papíru, pár čísel a proud slz z těch nejkrásnějších očí barvy kávy na rameni, které vyvolal komentář její ženské doktorky.

Stejný papír jsem pak dal ke konzultaci primáři na protialkoholním u nás v práci, který má mimo jiné nejvyšší možné vzdělání i v oboru gynekologie a porodnictví. Ten jen zalapal po dechu, zbrunátněl v obličejí a pak se teprve ptal, jestli to se mnou někdo konzultoval a začal vysvětlovat...

Potom jsme jeli do brněnského CENAPu. Trochu se báli, že to nenajdeme, ale sousední ulici jsem znal, a tak jsme to sice delší trasou, ale přece jen našli. Paní doktorka, malá postarší s klidným hlasem, nebyla překvapena výsledky a navrhla změnu léčby. Proč to nezkusit, bylo to všechno na přírodní bázi. Pro mě nějaká borovicová kúra na pročištění těla a nějaké stopové prvky na tvorbu spermií. Trochu nás překvapila pak cena v lékárně, ale co, když máme na baráku sekeru přes milion, co to je pak nějaká tisícovka.

Léky jsme začali brát a s každou využívanou tabletkou trochu klesala naděje na úspěch a blížila se první kontrola. Stejně se blížily Vánoce. Na Štědrý večer moje Drahá pořád odbíhala na záchod a já něco začal tušit. Večer jsem Ji musel uklidňovat, že nemá žluté oči, že nechytla od myši v práci nějakou infekci a že nejjednodušší vysvětlení bude to, že se stal zázrak a že je těhotná. Evidentně tomu nemohla uvěřit. Hned po svátcích jsme byli na stavbě, já maloval v patře stěny dětského pokoje a Žena se rozhodla dole zatopit v krbu, aby mi to lépe schlo. Při první její kontrole, mi na otázku: Co test? odpověděla: Ještě nic, že se bojí. Tak jsem ji uklidňoval slovy, nejen pro Ni, ale i pro sebe. Za chvíli přišla celá zářící a já to věděl dřív, než to stihla říci. Nechal jsem ji vyhrknout tu radost a taky ukázat ten důkaz. Pak se ji snažil uklidnit, že je to krásné, ale že ještě je dlouhá cesta těhotenstvím před Ní.

Zázrak se naplnil ve 2:22 dne 3.9.2009, kdy na svět přišla ta nejkrásnější Kristýnka. Příběh pokračuje. Bude pátou generací tohoto příběhu živé víry v naší rodině. První dvě (praprababičku, prababičku a pradědu a prabábi) už nezažije, budu muset vyprávět to, co jsem přímo zažil a nebo slyšel. Kdo ví, jestli zažije tu třetí (zdaví babičky se horší čím dál víc a víra už jen spíš doutná). Čtvrtou generací jsme my s Renčou. To, že Ji mám za ženu, je samo o sobě velký zázrak, čekal jsem roky, věřil, pochyboval, doufal, nedoufal, hledal jinde a našel to tušené Bohatsví,

které jsem nakonec dostal od Hospodina. Vynasnažím se té maličké dát všechnu lásku. Netušil jsem, že ji budu mít v té míře pro obě a den za dnem narůstá. Těším se, až ji budu moci vyprávět příběhy z Bible, ze života i toho rodinného. Snad bude poslouchat a jednou se k té mojí určitě neohrabané snaze přizná sám Pán Bůh a ona se stane tou pátou generací.

Všemohoucí Bůh píše nádherné skutečné příběhy. Chvála patří jen Bohu. Ne lidem - pouhým hercům, hrajícím prachmizerně své role v divadle svět a já sám jsem ta nejhorší šmíra.

Marek Kočička

2.3 Zrcadlo víry

Blíží se půlnoc, měla bych jít spíše spát, ale nejde to. Ráda bych se spolu s vámi na chvíli zastavila a malinko se ohlédla.

Před chvílí jsem zalistovala v Bibli v knize Přísloví. V 18. kapitole, ve druhé polovině dvanáctého verše se píše: „slávu předchází pokora“. Opět mi v paměti vytanulo období mého pádu. Času, kdy jsem se ocitla duchovně na poušti a Bůh mne lámal. Toužil, abych se Mu vydala, toužil mi dát to, co mi tyto dny dává, slávu.

V tomto roce jsem třikrát čelila prodlužování pracovních smluv. Vždycky jsem jančila a raději si hledala jinou práci. Vždy zcela marně, bez výsledku. Vždy jsem si říkala, děvče, trochu více důvěry v Hospodina. A teď jsem nehla ani prstem. Sice jsem se na nějaké nabídky podívala, ale to bylo vše. Byla jsem mírně napomenuta, že se přece jen na něco mám podívat. Postavila jsem se ve víře a čekala. Modlila se svoji modlitbu víry na začátku mého studia: „Pane, prosím Tě, kéž mám tuhle práci po dobu studia. Amen.“ A stejně tak jsem se modlila i nyní. Došla mi nová pracovní smlouva. Bůh je mocný.

Když jsem byla malá, jen málo lidí si dokázalo představit, že budu vzdělavatelna. Nyní stojím v šestém semestru, státnice mi klepe na rameno a tatínek touží po červeném diplomu. Což mu nemohu slíbit, ale

uvidíme. Mám úžasnou podporu od rodiny, přátel, spolužáků a všech kolem.

Bůh vám všem žehnej, bez vás bych nebyla tam, kde jsem.

Jsou tomu čtyři roky, co jsem prvně stanula na současné adrese. Neskutečné se stalo skutečností! A slzy se mi derou do očí. Protože když se vám naplní váš sen, vaše touha nenechá vás to chladným. Obzvláště, když k tomu přidám předchozí odstavce. I tehdy jsem učinila krok víry a se mnou moje rodičovstvo. Čekalo a věřilo. Jsou úžasní a mám je moc ráda! Myslím, že jim vracím jejich úsilí, jež do mne vložili.

Maminka pomyslně letos složila ruce v klín s pečením na Vánoce. Řekla jsem, že letos upeču já. Ještě loni něco nemyslitelného. Peču a jen hlásím, co je hotovo. To, že mohu kouzlit v kuchyni, zvát přátele k jídlu, považuji za výsadu, vášeň a potěšení.

Dívám se zpět a nedokážu slovy vystihnout to, co mi pulzuje hlavou i srdcem. Jsou to slzy radosti, milosti, lásky a pokory. „Otče, chci Ti děkovat za každý den, který jsi mi dal. Chci ti děkovat, že mám u Tebe takovou přízeň a milost. Děkuji, že mi dáváš růst v pokoji, v pokoře, v moudrosti. Děkuji, že mě proměňuješ, že jsi mi blízko. Tak blízko. Blíž než jsem já Tobě. Amen.“

Ráda bych vám všem v čase vánočním přála pokoj v srdci i přes všechny stresy. Mějte přízeň Boží v hojnosti i příští rok. Bůh je mocný, věřte! (vybráno a upraveno z Katčina blogu)

Kateřina Bučíková

2.4 Ubytování

Ve čtvrtek 10.prosince pár minut před devátou ráno jsme s Ájou v pořádku dorazili do hotelu K.A.M v Malenovicích. Přijeli jsme na dva křesťanské semináře, jeden byl o vnitřní proměně a druhý o tajemství radostného života. V recepci jsme si vyzvedli klíče. Když jsem po emailu rezervoval pokoj, žádal jsem o pokoj s výhledem do údolí. Když už tam

budeme tři dny, tak ať se můžeme pokochat krásným výhledem na Beskydské údolí. Na druhé straně hotelu je totiž tmavá, zalesněná stráň. To jsem zjistil, když jsem na tomto samém místě byl minulý rok na konferenci pro vedoucí.

Stojíme s taškami na chodbě v druhém patře. Pokoj číslo 201 je vlevo, tudíž sláva, s výhledem do údolí. Odemkneme, nakoukneme dovnitř a vidíme, že pokoj je nějaký veliký. Vstoupíme a jsme v prostorné předsíni, odkud se jde vlevo do šatny a vpravo do velké koupelny s masážní vanou, ve vedlejších dveřích je toaleta. Při vstupu do pokoje nás zaujal krb s připraveným dřevem, velká pohovka, dvě křesla, mini věž a za dělicí stěnou ložnice. Moc se nám to líbilo, ovšem Ája pojala pochybnosti, jestli to není nějaký omyl a nebudeme se muset přestěhovat nebo si připlatit.

Když jsem tedy šel na recepci zaplatit, zapěl jsem ódu na skvělé ubytování a zároveň se zeptal, jak že jsme k takovému pokoji přišli. Recepční se usmála a řekla, že to asi musíme být hodně důležití a mít v hotelu protekci. Řekl jsem jí, že tady nikoho neznám. Podívali jsme se na sebe a já ukázal rukou nahoru. Tak to bude asi odtamtud. Zasmáli jsme se, ale já vím své. Do toho se určitě vložil sám Bůh. Vždyť jak jinak bychom se ocitli v jediném apartmá pro V.I.P (velmi důležité osoby) v hotelu a to ještě za cenu pro účastníky kurzu, tj. za čtvrtinu běžné ceny. Navíc jsme se mohli ubytovat hned ve čtvrtek ráno a užívat pokoje až do sobotního večera, kdy jsme odjížděli.

Pavel Novosad

2.5 Kamarádi

Při obědě jsme se seznámili s jedním mladým bratrem z Brna. Mimo jiné mi řekl, že v Českém Těšíně zkoušejí dělat misii přes fotbal. To mě zaujalo a chtěl jsem o tom vědět víc, ale tento bratr znal jenom tuto stručnou informaci. Druhý den u večere, když přijela další skupina lidí na druhý seminář, prošel kolem našeho stolu mladý muž, který mi byl povědomý. Že by to byl Standa, se kterým jsem byl před čtrnácti lety na misijní

cestě po Turecku? O přestávce jsem se za ním vypravil. Standa mě na první pohled nepoznal, musela mu pomoci jeho žena (která mě poznala z fotek). Při rozhovoru jsem se dozvěděl, že Standa vede v Českém Těšíně fotbalovou misi.

V KAMu jsem také potkal svého spolužáka z biblické školy Romana. Roman slouží jako kazatel v Církvi bratrské a naposled jsme se viděli asi před pěti lety. Využili jsme příležitosti a popovídali si o tom, co je u nás nového.

Tato nečekaná setkání mi připomněla společné zážitky, které máme s těmito lidmi. Uvědomil jsem si, že za těmito zážitky a přáteli stojí Bůh, který to vše připravil. Znovu jsem si mohl připomenout, že Bůh sám je autorem knihy mého života. I kapitoly, které jsou již dopsané, mohou přinést nové osvěžení a ujistění, že Boží scénář je napsaný mně na míru.

Pavel Novosad

2.6 Smlouva

Automobilové zážitky některých z nás, spojené s pobytem na Grůni, by zabraly asi několik popsaných stran. Pavel, Norbík a možná i jiní by mohli vyprávět a ani mně se letos nevyhnula jedna nepříjemná situace. Po neúspěšném shánění restaurace, která by nám ve velmi pozdních hodinách připravila něco k snědku, jsme se vraceli (Radek, já a Radek) zpáteční cestou z Frýdlantu na Grůň. A jak už to tak bývá, narazili jsme na strážce zákona, což by nebyla až tak hrozná událost, kdyby jste měli všechny doklady v pořádku a kdyby se vám to nestalo dvakrát během tří minut.

Ať jsem pátral, jak jsem pátral, platná smlouva o zákonném pojištění vozidla v kastlíku nebyla, pouze několik starších a platnost pozbývajících. Zákon mě měl v hrsti. Nesplnil jsem jeho literu a měl následovat spravedlivý trest. Naštěstí obě hlídky byly benevolentní (i když ta druhá trochu míň) a rozhodly se spravedlivý požadavek zákona nenaplnit. Musím říct, že jsem byl sám na sebe hodně našťvaný, na svoji hloupost a nepořádnost. Taky jsem byl dost rozladěný a vystresovaný a neusínalo se mi moc

dobře. Na druhý den mi to nedalo a chtěl jsem se ujistit o tom, že onen dokument v autě skutečně nemám. Po chvilce pátrání jsem držel platnou smlouvu v ruce. Byla tam, ale já jsem ji přehlédnul.

V našich životech je i jiná smlouva, pro nás mnohem vzácnější. Smlouva platná ne půl roku nebo rok, ale smlouva věčná. Nemusí se znovu obnovovat nebo znovu uzavírat, protože za ní stojí Bůh sám a jeho věrnost. Ale nedíváme se na ni někdy jako na smlouvu, jakých uzavíráme v tomto světě nespočet? Smlouvu omezenou časem, naší schopností splácet, naší věrností? Říkáme si - teď už pro nás Boží smlouva neplatí, udělali nebo neudělali jsme tohle nebo tamto. Přichází ten Zlý, obviňuje nás a ukazuje na soupis hříchů svědčících proti nám. Možná, že jeho listina je pravá a hodně dlouhá, ale chybí jí jedno, to, co naše listina obsahuje - pečeť Kristovy krve. Tato smlouva není založená na našich slibech, ale na Jeho slibech a On je věrný i když my jsme nevěrní. Když jsme uvěřili v Krista, byli jsme s ním ztotožněni v jeho smrti, vzkříšení, zmrtvýchvstání a posazení po pravici jeho Otce. Co dostal za dědictví On, jsme dostali už teď i my. Nespoléhejme na sebe, ale na Něj, Jeho věrnost a smlouvu, za kterou stojí On sám. Mějme ji stále po ruce a na očích, ušetříme si tím mnoho stresu a trápení.

„Já mu budu Otcem a on mi bude synem. Když se proviní, budu ho trestat metlou a ranami jako kteréhokoli člověka. Avšak svoje milosrdenství mu neodejmu, jako jsem je odňal Saulovi, kterého jsem před tebou odvrhl. Tvůj dům a tvé království budou před tebou trvat navěky, tvůj trůn bude navěky upevněn.“

(2.Sam 7:14-16)

On mě bude vzývat: „Tys můj Otec, můj Bůh, moje spásná skála“, a já ho učiním prvorozeným, nejvyšším nad králi země.

Svoje milosrdenství mu zachovám věčně, věrně dodržím svou smlouvu. Jeho potomstvu dám trvat navěky, jeho trůnu po všechny dny nebes. Opustí-li jeho synové můj zákon, nebudou-li žít podle mých řádů, budou-li má nařízení znesvěcovat, nebudou-li dbát mých příkázání, ztrestám jejich nevěrnosti metlou a ranami jejich nepravosti, ale svoje milosrdenství mu neodejmu, nezradím svou věrnost,

neznesvětím svoji smlouvu, nezměním, co splynulo mi ze rtů.
Jednou jsem přísahal na svou svatost. Cožpak bych lhal Davidovi?
Jeho potomstvo potrvá navěky, i jeho trůn přede mnou bude jako slunce,
pevně bude stát navěky jako měsíc, věrný svědek nad oblaky.”
(Žalm 89:27-39)

Martin Ušela

2.7 Setkání s Jakubem

Když přijede Armond se svým týmem a vypravíme se v pátek večer na náměstí, lze očekávat následující scénář. Na náměstí je pár mladých lidí a když vybalíme evangelizační tabuli a Armond hraje na kytaru, tak v nejlepším případě z bezpečné vzdálenosti alespoň deseti metrů nás někdo pozoruje. Po skončení evangelizační prezentace, mladí dál pokračují ve své cestě do svých oblíbených nočních podniků a my zůstáváme sami se svou tabulí a kytarou. Slabší povahy by měly tendenci zmalomyslnět, poskládat tabuli, kytaru dát do futrálu a s povzdechem vyklidit pole. Bůh nás však skrze tyto páteční večery vyučil jedné věci. Říká se, že trpělivost přináší růže. Bůh nám ukázal, že trpělivé očekávání na Něj, spolu s modlitbou přináší nečekaná setkání. Proto páteční evangelizace pokračují tím, že Armond hraje na kytaru a my ostatní chodíme po náměstí, modlíme se a občas někoho oslovíme s poukazem na naši tabuli či Armondův zvukný zpěv a hru. Někdy dokonce někdo přijde sám, poslouchá nebo se na něco zeptá. Tahle modlitební fáze trvá někdy deset minut, někdy i tři čtvrtě hodiny.

Ten páteční večer jsem se už notnou chvíli procházel a modlil, když jsem na rohu náměstí uviděl skupinu asi patnáctiletých kluků. Šel jsem za nimi a zeptal se jich, jestli si nechtějí popovídat s lidmi z Anglie. Řekl jsem jim, že jsou to křesťané, kteří sem přijeli na pár dní. Z jejich odpovědí a chování jsem vyrozuměl, že mě považují za někoho trochu úchylného a tak jsem se s nimi rozloučil. Cestou k Armondovi jsem potkal

tři kluky, asi tak z osmé třídy. Nabídl jsem jim rozhovor s Malikem, který byl profesionální fotbalista. Kluky to zaujalo a tak si s ním chvíli povídali a slyšeli od něj i krátké svědectví o jeho víře v Ježíše.

A pak jsem ho uviděl. Byl to vyšší kluk, něco přes dvacet a stál čtyři metry od Armonda a poslouchal, jak hraje. Šel jsem za ním a zeptal se ho, jestli se mu to líbí. Dali jsme se do řeči a chvíli jsme se bavili i o víře v Boha. Pak ten kluk řekl, že už musí jít na autobus a tak jsme se rozloučili. Jen co zmizel za rohem, jsem si uvědomil, že jsem mu toho o Ježíši mohl říct víc a osobněji. Bylo mi to líto, protože náš rozhovor byl uvolněný a přátelský. O to větší bylo moje překvapení, když se asi za dvacet minut u nás ten kluk objevil znovu. Řekl, že mu autobus ujel a má teď hodinu čas. Bylo to zvláštní, ale hned jsem mu otevřeně řekl, že jsem mu toho o Bohu chtěl povědět víc a jestli tedy můžu. Mezi tím jsme se představili a tak jsem Jakobovi začal vyprávět o své cestě k Ježíši. Jakub poslouchal a občas se na něco zeptal. Vnímал jsem, že tohle není nějaké náhodné setkání, ale Boží režie. Řekl jsem to i Jakobovi. Je to zvláštní, když říkáte někomu o tom, jak Bohu na něm záleží a vaše vzájemné setkání vidíte jako milostivé Boží vstoupení do života tohoto člověka. Jakobovi jsem řekl, že se za něj budu následující týden modlit. Jakub to vděčně přijal, stejně jako knížku s Lukášovým evangeliem a fotkami z filmu Ježíš. Mě povzbudilo, když mi řekl, že je škoda, že na náměstí nejsme každý týden, protože by rád přivedl i někoho ze svých přátel.

Tyto páteční evangelizační večery jsou pro mě poučením i povzbuzením. Když vidím, jak se někdo z nás dává do rozhovoru s cizími lidmi, tak si říkám, jak to dokáže. No a když pak slyším, že se bavili o víře a o Ježíši, tak si říkám - to je k neuvěření. Toto je pro mě povzbuzením. I v dnešní době je možné se začít bavit na ulici s cizími lidmi a to dokonce i o Bohu.

Poučením z toho pro mě je, že k tomuto si Bůh může použít kohokoliv a dokonce i mě. Nepovažuji se za člověka extrovertního, vyhledávajícího nová seznámení a tak z lidského pohledu se na tyto akce moc nehodím. Přesto mě to tam přitahuje. Je to zvláštní směs obav a očekávání, když se krok za krokem přibližujete k někomu, koho chcete oslovit a vůbec nevíte,

jak začnete. No a ten pocit, když si pak s někým povídáte a ten rozhovor je upřímný a jde do hloubky, se dá těžko popsat.

Pavel Novosad

Kapitola 3

Dopisy sboru

3.1 Dopis z odboru sester

Lukáš 2. kap. 8 -12 „A v té krajině byli pastýři pod širým nebem a v noci se střídali v hlídkách u svého stáda. Náhle při nich stál anděl Páně a sláva Páně se rozzářila kolem nich. Zmocnila se jich veliká bázeň. Anděl jim řekl: “Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově. Toto vám bude znamením: Naleznete děťátko v plenkách, položené do jeslí.””

Milé sestry v Pánu Ježíši Kristu,

kdo z nás nezná události, které se uskutečnily při narození Pána Ježíše. Naše děti, vnuci či pravnuci se o nich učí od malička v nedělních školách a my si je připomínáme přinejmenším jednou v roce. Jsou to události, které nám nikdy nezevšední – znovu a znovu si uvědomujeme velkou Boží lásku, která přivedla Jeho Syna na tento svět do nejchudších poměrů, která vedla Jeho Syna na Golgotu, aby tam vylil svou krev za moje a tvoje hříchy. Pán Bůh si nás v Kristu vyvolil před stvořením světa, abychom byli svatí a bez poskvrny před Jeho tváří. (Ef. 1)

V úvodním textu čteme o pastýřích hlídajících stáda na pláních nad Betlémem. Zaměříme se letos v adventním čase na tyto pastýře. Byla to náhoda, že Hospodin seslal svého anděla, aby pastýřům jako prvním zvěstoval o narození svého syna? Ne, víme, že v Božím konání žádné náhody nejsou. Bylo to součástí Božího plánu.

Pastýři mají úkol starat se o svá stáda. Jsou dobří pastýři a zlí, ti dobří položí za své stádo i život. Boží Slovo používá označení „pastýř“ i pro ty, kteří mají za úkol vést skupinu lidí, kmen, národ. Vzpomeňme si na Davidův 23.Žalm, kde vyznává: „Hospodin je můj pastýř...“ Pán Bůh, když mluví o svém synu s proroky, často ho připodobňuje pastýři (Micheáš 5,1-4) a Pán Ježíš sám o sobě mluví jako o dobrém pastýři (Jan 10,11-16). Pastýři nad Betlémem byli dobrými pastýři, chránili svěřené stádo a Hospodin je jako první informoval o události nedozírného významu, o narození Spasitele. Jaká byla reakce pastýřů? Jistě se nedivíme, že se polekali a museli být uklidňováni Božím poslem, ale jakmile anděl a nebeské zástupy odešli do nebe, pastýři uposlechli výzvu, spěchali do Betléma, všem svědčili o tom, co viděli a slyšeli a když se vrátili, oslavovali a chválili Pána Boha.

I my, milé sestry, máme být „pastýřkami“ pro své okolí. Dostali jsme rozličné dary, které máme používat každodenně k službě a oslavě Svého Pána. Naslouchejme hlasu Ducha svatého a buďme poslušné stejně, jako byli pastýři na Betlémských pláních. Nebojme se, že jsme slabé a ten úkol neumíme splnit. Nejsme na něj samy, pokud nám ho Pán dá, On nám dá i sílu k jeho realizaci. Spěchejme tedy vykonat to, čím nás Pán pověřuje, podávejme svědectví o Boží lásce svému okolí - laskavým slovem, pomocí, povzbuzením, potěšením a denně oslavujme a chvalme našeho Pána nejen v době letošního adventu, ale po celou dobu očekávání druhého příchodu našeho Spasitele.

Milé sestry, přeji vám, vašim rodinám i sborům pokojné prožití adventní doby a požehnané Vánoční svátky v Boží přítomnosti. Posílám vám také pozdravy od českého výboru odboru sester s přáním prožití krásných a požehnaných vánočních svátků.

Cheb 5.12.2009

Za odbor sester Věra Černíková

3.2 Dopis od Sedláčkových

Milí přátelé, bratři a sestry,

moc Vás všechny zdravíme a dovoluujeme si napsat zase něco málo o tom, jak se máme a hlavně o tom, jak se daří Šimonkovi.

Jsme velmi vděční za to, že tento rok jsme prožili v klidu bez bronchitid a vážnějších plicních problémů. Šimon dýchá stále s pomocí ventilátoru, odpojený vydrží tak přes půl hodiny, podle kondice. Celý rok jsme mohli díky štědré finanční podpoře mnohých z Vás umožnit Šimonkovi léčbu Ammonapsem, který zabraňuje dalšímu „rozpadu“ svalové hmoty. Jedno balení teď stojí 38 000Kč (vydrží 3 měsíce). Stále denně cvičíme a pozorujeme mírné zlepšení - především v otáčení se na bok a také při komunikaci (dorozumíváme se očima - pohledem na určitý obrázek, číslo, písmeno) se Šimon snaží pohybem celého těla se dorozumět. Výzkum svalové atrofie se stále rozvíjí, do 2 let by měl být na trhu lék s 10x větší účinkem než má Ammonaps. Lék ale rovněž bude velmi drahý a VZP jej nebude hradit. Pro nás je však povzbuzením, že pro děti s SMA je naděje a že mohou s touto nemocí ony i jejich rodiče bojovat.

Velkou radost jsme Šimonkovi udělali tím, že jsme mu začátkem roku pořídili psa. Již několik let k nám docházeli trénovaní psi-kanisterapeuti a Šimon vždy při polohování s nimi projevoval snahu na ně volat a hladit je. Teď má svého vlastního pejska, který s ním jezdí na vozíku a za úplatu piškotem vydrží i chvíli polohovat. Šimon tak získal nového kamaráda, kterého má moc rád.

Šimon moc rád cestuje, chodí na procházky, poznává nové lidi a věci. Snažíme se mu to umožňovat, jak to jen jde. Většinu času totiž musí ležet, v sedu vydrží tak max. 2-3 hodiny. Těšil se moc na to, že o prázdninách pojedete na dovolenou - za tu jsme byli vděční všichni. Podnikli jsme cestu na Slovensko do Roháčů a vše jsme úspěšně zvládli. Šimon absolvoval v kočárku i menší túru, cestu vlakem, a dokonce i plavbu lodí na Oravské přehradě. Snažíme se také chodit mezi děti do nedělní besídky (pokud zrovna není chřipkové období). Šimon má děti moc rád a mnohé z nich se také svým dětským způsobem modlí za jeho uzdravení.

Od září je Šimon žákem 1. třídy! Učíme se doma, většinu věcí vymyslím sama, protože u nás s výukou takto nemocných dětí zatím chybí zkušenost. Vycházím z našeho stylu komunikace. Učíme se podle běžných učebnic pro 1. třídu s tím, že věci kopíruji, stříhám, lepím a dávám mu vždy na výběr z více variant. Pohledem očí na daný obrázek mi Šimon odpovídá a já se tak přesvědčuji o tom, že mi porozuměl. Povzbuzuje mě jeho entuziasmus a radost z učení. Nicméně je při 24hodinové péči o něj výuka psychicky i fyzicky dost vyčerpávající. Řešíme teď se školou možnost domácího učitele, který by k nám aspoň 1-2x týdně docházel a s výukou mi pomáhal.

Pro Šimona je velkou motivací při učení to, že ví, že jak se naučí číst, bude nám moci „něco říct“, resp. napsat. Hledáme nyní nejvhodnější způsob, jak mu psaní umožnit. Běžně si na počítači hraje speciální myši (prohlíží si knížky a hraje hry), ale mačkání tlačítka jej vyčerpává. Objevili jsme, že existuje možnost psaní pouhým pohledem očí, kdy je použita speciální kamera, která snímá pohled oka a text se pak zobrazuje na počítači. Zahraničním zařízením však chybí český software a ceny jsou neúměrně vysoké. Nedávno jsme však objevili i přijatelný český výrobek, který bychom v nejbližší době chtěli vyzkoušet. Na brýlích je uchycena mikrokamera a člověk používá své oko jako myš na PC. Modlíme se za to, aby to byla i pro Šimona šance, jak se dál rozvíjet, vzdělávat a jak komunikovat s okolím.

Závěrem Vám chceme moc poděkovat za Vaši podporu - modlitební i finanční - která je nám velkou posilou a pomocí v péči o Šimonka. Víme, že s ním má Pán Bůh svůj plán a bereme jako výsadu, že se o něj můžeme starat. Jsme v kontaktu s dalšími rodiči takto nemocných dětí i v kontaktu s lékaři a vnímáme, že je pro ně vždy každé setkání se Šimonkem svědectvím o Boží svrchovanosti a Jeho moci. Prosíme Vás o modlitby za Šimonkovo zdraví, možnost jeho dalšího rozvoje a uzdravování a také za sílu pro nás - rodiče.

*S láskou Vaši Bohdana, Tomáš a Šimonek Sedláčkovi, Ve Zlíně dne
27.10.2009*

3.3 Dopis od Pavla Holmana

Milí přátelé,

pokoj vám všem v Kristu.

Náš Pán nám dal pokoj, chtělo by se říci „nehledě na okolnosti“, ale možná bude lépe říci „hledě na okolnosti“. Tak bude jasné, že realitu sice vidíme, ale je ještě jiná realita, kterou sice nevidíme, ale ta má přesto větší váhu! „A pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.“ Nemůžeme ovšem zapomenout na to, co tomuto verši předchází: „Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu.“

Rád bych se s vámi podělil o radost, kterou mám. Naši přátelé - Giuseppe, Patricia, Rosario a Agata, které jsem zmínil v posledním dopise jsou plni hladu po věcech Božího království. Dost čtou (což místní lidé dělají výjimečně) a jsou plni otázek. Také jazykový kurz ve městě Milazzo se mi stal skvělou příležitostí pro šíření dobré zprávy mezi studenty a učiteli. Podělím se s vámi o jejich jména a krátký popis, s prosbou o přímlyvy, aby zaseté slovo přineslo ovoce. Většina dostala nejméně knihu Přísloví.

Francesco I: manager školy, přes katolickou výchovu je prakticky nevěřící, obdržel knihu svědectví.

Francesca: jeho partnerka, „dobrá duše školy“, náboženství jí brání chápat princip Božího otcovství.

Francesco II: učitel, otevřený a hloubavý, nyní stráví rok v Kazachstánu, obdržel knihu Přísloví.

Rashid, Karim, Amid: Maročané, trhovci, mají zde rodiny a děti. Měli jsme možnost si povídat.

Susanne, Irene: německé studentky, vyslechli si svědectví a zajímali se o křesťanskou práci celkově.

Nina, Maya: studentky italštiny ze Slovinska. Těšili se z Nových zákonů!

Mikiko: Japonka z Osaky. Poprvé slyšela o křesťanství.

Andrea: Slovenka, zatím uzavřená Kristu, ale přeci jen okouzlená jeho osobou a dílem.

Cristian, Rene: studenti, krupiéři z kasina v Klagenfurtu, ovlivnění životním stylem svých klientů :-(

Gerald: Rakušan z Vídně. Zmatený z katolické církve a zkažený penězi, ale hledající.

Rosalba: skvělá učitelka, která miluje tradice a příběhy.

Michael: Američan, potomek Sicilanů, hledá své kořeny, žije v klamu, že má vztah s Bohem bez Krista.

Laura: otec je Sicilan, máma Polka, žila ve Švédsku, ale chce se usadit na Sicílii a studovat matematiku.

Krisztof, Anna: polští učitelé jazyků, také je připravila katolická výchova o touhu se s Bohem spojit.

Já se mám v Kristu dobře. Jsem vděčný za příležitosti šířit Boží království a možnost dál pracovat a studovat ve stejném centru. Hledám dál vhodného učitele pro soukromé hodiny. Zdravotně mám jisté slabosti, ale prakticky mi to nebrání v práci. Budu vděčný za přimluvy za uzdravení ramenou. Pán mě jistě také ochránil při jedné ráně, kdy se mi mačeta svezla po olivové větvi a udeřila do prstu. Je sice pohmožděný, ale pomalu se vzpamatovává. Modlete se prosím dál za pokroky v jazyce a hlavně za přítomnost Ducha svatého, to je moje touha.

Skončila pouť do Mekky. Věřím, že i letos se Ježíš zjevoval muslimům, jak to dělá každý rok. Modleme se za ně.

Váš Pavel

3.4 Návrhy

Tímto předkládáme naše návrhy k diskuzi pro jednání Sjezdu delegátů a Rady zástupců sborů v roce 2010.

Celocírkevní služba

Za velkou slabinu naší církve považujeme absenci skutečných celocírkevních služeb.

V posledních dvou letech jsme využili služeb církví nám blízkých (JB, CB). To přirozeně vede k uvolňování vazeb našeho sboru k naší Jednotě. Myslíme si, že by měli být k dispozici sborům ordinovaní pracovníci (buď jen na částečný úvazek), kteří by se věnovali dětem, manželskému poradenství, pastoračnímu poradenství, službě zakládání nových sborů. Je nemožné, aby se na vyšší úrovni někdo věnoval těmto službám v menších sborech a je velmi obtížné mít tyto pracovníky ve velkém sboru. A přitom, jaké je procento dětí, které ve sboru vyrostou a odcházejí? Který sbor za posledních 20 let nezažil rozvod? Ve kterém sboru jsme neměli člověka z psychickými problémy? Kolik vzniklo skutečné nových sborů na místech mimo naše stanice? Neschází nám příslušné odbory v Jednotě, chybí nám služebníci.

Společné kořeny

Hledání společných kořenů, společného dědictví baptistů

Je dobré si připomínat dědictví otců. Tradice může být i prospěšná. Ze společných jednání RZS, SD to vypadá, že si nevážíme sami sebe, když mladší bratři napadají starší.

Naše zahleděnost

Změnit obsah našich společných jednání a zahleděnost samých do sebe.

Omezit technicko-hospodářské body na jednání RZS a SD časovým limitem do 10% celkového času. Rozšířit prostor pro jednání o Službách (misie, diakonie, pastore, ...). Komunikovat konkrétní plány, radosti a strasti jednotlivých sborů a regionů. Máme pocit že se nám ozve jiný sbor, jenom když potřebuje přispět na novou střechu, budovu a podobně (tím nechceme říct, že to je špatné).

Postoj k ekumenickému hnutí

Vyjasnit postoj Jednoty k ekumenickému hnutí poslední doby.

Chceme se posunovat směrem k Římské církvi? Nepodepsali jsme Chartu Oecumenicu ze zásady nebo to bylo jen opominutí? Pro nás jako sbor, který je silně ovlivňován Římskou církví, což je dáno Slováckým regionem ve kterém žijeme, to je důležitá otázka.

Pavel Novosad, Norbert Volf, Tomáš Zetek, Marek Kočíčka

Kapitola 4

K zamyšlení

4.1 Poslušnost je lepší než oběti

Pro mě je jednou z nejtragičtějších postav Starého zákona král Saul. Jeho začátek byl velice slibný. Bible ho opisuje jako pokorného mladíka, který se zdráhá přijmout Boží povolání za krále. Proroku Samueli říká: „Já jsem přece Benjamínek, z nejmenšího kmene v Izraeli! A můj rod je navíc ze všech benjamínských rodů ten poslední.“ Přesto koná vše tak, jak mu Samuel nařizuje a jde tam, kam ho Hospodin skrze Samuele posílá. Několikrát je zmocňován Božím Duchem a je ostrým nástrojem v Hospodinově ruce. Pak ale přichází ona osudná bitva s Amálekovci. Hospodin Saulovi nařizuje: „Teď tedy jdi a napadni Amálekovce. Všechny, kdo k nim patří, vyhleďte jako proklaté. Nešetři je; pobij muže i ženy, děti i nemluvňata, skot i brav, velbloudy i osly!“

Saul udělal přesně tak, jak Hospodin nařídil. Tedy aspoň podle svého mínění: Saul vysvětloval Samuelovi: „Vždyť jsem Hospodina uposlechl. Šel jsem cestou, na kterou mě Hospodin poslal. Přivedl jsem amáleckého krále Agaga a Amáleka jsem zničil jako klatého. Ale lid si vzal z kořisti, z bravu a skotu, to nejlepší z klatého, aby měl co obětovat v Gilgálu Hospodinu, tvému Bohu.“

Saul dělá tak, jak mu Hospodin nařídil... a k tomu si, v „dobré víře“ ponechává to nejlepší z kořisti. Ne pro sebe, ale pro Hospodina jako oběť. Jaký záslužný skutek, řekl by někdo. Něco navíc pro Hospodina! Ten však

jeho oběť odmítá. Proč? Protože Saul neuposlechl Hospodina přesně a do důsledku.

Bůh nechce nic z nás. Nechce to nejlepší z nás, co si ponecháme a dáváme mu jako svou oběť. Nechce naše skutky, naši snahu žít dobrý křesťanský život, nechce ani naši službu, pokud to (i třeba jen z části) vychází z naší tělesnosti a starého JÁ. Je dobré klást si otázku - není i v nás něco Saulovského? Čím jako by Bohu obětujeme hodně, ale On od nás nic takového nežadá? Neubíjíme sami sebe a nesnažíme se svými oběťmi Bohu přehlušit něco, co od nás opravdu očekává? Co je možná v našich očích maličkým a bezvýznamným, ale v Jeho očích je to velice důležité? Nepřinášejme Bohu nic z naší přirozenosti, včetně toho nejlepšího co Mu můžeme dát, On to prohlásil za klaté a nepřijatelné, stejně jako všechno z Amáleka. Naopak, vzdejme se toho a přinesme jako tu pravou oběť, kterou žádá, tedy ne něco z nás, ale sebe samé. Zastavme se, s očekáváním upřeme zrak na Krista a zeptejme se - Pane, co chceš abych dělal? On mluví a někdy je učinit to, co žádá, jakoby nespílitelné, velice tvrdé, nepochopitelné a pokořující. Proč ženy a děti? Proč zrovna tohle v mém životě?

Toužíme v našich životech po ovoci spravedlivého jednání a po ovoci pokoje? Nesnažme se to ze sebe nějak vypudit - v nás, v naší přirozenosti nepřebývá dobro. Správná cesta je poslušnost Bohu. Je to jediná cesta k radostnému životu v Kristu.

Citát: „Domníváme se, že kdybychom opravili určité věci ve svém chování, mohli bychom být dobrými křesťany, a proto se snažíme změnit své jednání. Jak býváme nešťastní. Čím více se snažíme, tím je to horší. Teprve potom přicházíme k Pánu a s poznáním, že není špatné to, co jsme učinili, ale že my jsme špatní.“

”Těší snad Hospodina zápaly a oběti jako když ho někdo poslušností ctí? Poslouchat je lepší než-li obětovat, věnovat mu pozornost je nad tuk beraní.(1Sam 15:22)

Jen kdybys dal pozor na má přikázání, byl by tvůj pokoj jako řeka a tvá spravedlnost jako mořské vlny. (Iz 48:18)

Podvolujte se jeho výchově; Bůh s vámi jedná jako se svými syny. Byl

by to vůbec syn, kdyby ho otec nevychovával? Přísná výchova se ovšem v tu chvíli nikdy nezdá příjemná, nýbrž krušná, později však přináší ovoce pokoje a spravedlnost těm, kdo jí prošli.(Žid 12:7,11)

Martin Ušela

Kapitola 5

Poezie

5.1 I.

„Pojď a bojuj“, volám na ni.
„Ty obludo hrozná a zvrácená,
ukaž se mi tváří v tvář,
ukaž svou sílu, ukaž jak umíš bojovat.“

„Pojď a vylez ze své nory,
předved' své zbraně a um,
na život a na smrt střetnem se stůj co stůj.“

V tom objeví se přede mnou,
ten přesilný stroj,
pokračování zjevné je -
bude to nerovný boj.

Sílu a odvahu v sobě sbírám a pak - vyrážím.
Její kůže a šupiny však jako pancíř,
její pařáty jako kladivo,
její síla předčí tisícere tu mou,
uvědomím si - loučím se se svou poslední hodinkou.

V tom všimnu si muže, stojícího opodál.
Vždyť on celou dobu tam stál a náš boj sledoval,
ano, i pomoc mi nabízel, boj místo mne vést chtěl.
Co umíš ty, to i já - to byla odpověď má.

„Pane pomoz!“ Z posledních sil volám.
„Postav se jí prosím, sic mě zničí,
snad více štěstí budeš mít,
snad, snad zvítězíš.“

Muž ze stínu vychází a stvůra ustoupí,
snad strach jí z očí mluví.
Když odhodí svůj plášť, oči si zastírám,
jak záře slunce jeho meč a zbroj se jeví.

Pak naskytl se mi pohled neuvěřitelný,
stvůra bojuje, ale její konec je zřejmý.
Teď už vím - nestačím jí, když jsem sám,
ale v Kristu na ni mám.

Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla
smrti?

Jedině Bohu buď dík skrze Ježíše Krista, Pána našeho! (Řím 7:24,25)

Martin Ušela

5.2 II.

Když zdá se, že v hrsti ji svírám,
jak písek propadá mi mezi prsty.
Když ji prosím - zůstaň se mnou,
znovu uniká a já scházím z cesty.

Její jméno budí strach a hrůzu,
ale pro mé uši jako rajská hudba zní.
Prosím, posad' se, můj dům je i tvým,
však jen na malou chvíli zdrží se a pak odchází.

Obejmi mne, prosím, ať Jeho život na mně se zjeví,
přiveď tam, kde tvé království sídlí.
Ať ten ve mně, jež každodenně volá mne
svou moc nadobro ztratí.

Zdál se mi sen podivný:
Pohleď synu můj, co vidíš?
Vidím hrob a na něm kříž.
Pak zahledím se blíž na jméno, jež udává,
údivem vykřiknu - Pane, to jsem já!

Proč voláš jméno smrti své?
V den kdy přijals mne, zemřels zajisté.
Pohleď též na kříž můj,
vždyť ten jest i tvůj.

Vždyť nás má ve své moci láska Kristova - nás, kteří jsme pochopili, že jeden zemřel za všechny, a že tedy všichni zemřeli...

...a za všechny zemřel proto, aby ti, kteří jsou naživu, nežili už sami sobě, nýbrž tomu, kdo za ně zemřel i vstal.
(2Kor 5:14,15)

Martin Ušela

Kapitola 6

Odjinud

6.1 Klíče

Moje maminka nemá ráda, když se přijde někam později než má. Ale od té doby, co se nám narodil můj malý bratr Honzík, se to někdy stane i nám. Včera byla sobota a maminka večer řekla: „Tatínku, budeme se opět snažit, abychom přišli do shromáždění včas.“

V neděli ráno jsme si všichni přivstali, nasnídali se a oblékli. Všichni byli připraveni, kromě Honzíka. „Budu už muset jít, zpívám na začátku píseň,“ řekl tatínek. „Jen běž, tatínku,“ souhlasila maminka, „ještě budu muset přebalit Honzíka a potom přijdeme za tebou.“ Když už byla maminka hotová, otevřela kabelku a chtěla si vzít klíče, ale nebyly tam. „Petříku, pomoz mi hledat klíče, nevím, kam jsem je dala!“ Hledali jsme spolu na stole, v ložnici, na pohovce, na podlaze i v Honzíkově postýlce, ale klíče nikde nebyly. Řekl jsem: „Mami, proč nepoprosíme Pána Ježíše, aby nám je pomohl najít?“ A tak jsme si s maminkou klekli a pomodlili se. Pak jsme hledali znovu a pořád nic.

Zeptal jsem se: „Mami, pomůže nám Pán Ježíš ty klíče najít?“ „To nevím, Péťo,“ odpověděla maminka a bylo vidět, že je nešťastná. Zatelefonovala tatínkovi a ten pro nás brzy přijel. Cestou do shromáždění jsme už z dálky viděli blikat modré světlo. Pak jsme na křižovatce uviděli úplně rozbité auto. „Když jsem jel ráno do shromáždění, tak tu ještě nic nebylo,“ řekl tatínek. „Nehoda se stala asi těsně předtím, než jsem jel pro

vás.“

Maminka se zarazila, trochu se zamyslela a potom řekla: „Kdybychom našli klíče, možná, že by se tato nehoda stala nám. Myslím, že nám Pán Ježíš pomohl tím, že jsme nemohli najít klíče. Teď mě mrzí, že jsem byla kvůli tomu tak nešťastná. Měla jsem víc důvěřovat Pánu Ježíši.“

Maminka se na mne vážně podívala, když řekla: ”Víš, Péťo, ráno jsem si neuvědomila, že když Pána Ježíše o něco prosíme, tak někdy odpoví ANO, někdy NE a jindy zase říká POČKEJ!

Co myslíš, že Pán Ježíš řekl dnes ráno, když jsme Ho prosili, aby nám pomohl najít klíče? „Myslím, že nám říkal, ať počkáme,“ řekl jsem mamince. A potom jsme všichni společně poděkovali Pánu Ježíši, že se o nás dobře stará.

(Z časopisu OKNO vybrala Radka Pelíšková)

6.2 Supí apetit

V žádném filmu o zvířatech z Afriky či Jižní Ameriky nesmí chybět supi. Krouží vysoko na nebi a když klesá jejich letová výška, využívají obratně vzestupné proudy, aby opět nabrali výšku.

A pak je vidíte sedět v hejnu na pobřeží, kde trhají a polykají mršinu mrtvého zvířete, aby se po chvíli zase zvedli a kroužili po obloze. Při svém oblíbeném zaměstnání nepůsobí příliš přitažlivě. A je jen štěstí, že film reprodukuje jen obrazy a ne také zápach, jinak bychom to vůbec nedokázali vydržet. Člověk má dojem, jakoby tato zvířata bez přestání vyhledávala ošklivé a odporné věci.

Někteří lidé se jim podobají. Zdá se, že je mimo hříšné, zkažené a nemorální věci nic nemůže uspokojit. Knihy a časopisy, které čtou. Televizní programy, které sledují. Rozhovory, které vedou a aktivity, jimiž se zabývají. To vše připomíná supí apetit.

O kolik hodnotnější je duchovní dieta, kterou nám navrhuje Bible: „Přemýšlejte o všem, co je pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté, cokoli je

hodné lásky, co má dobrou pověst, co se považuje za ctnost a co sklízí pochvalu.“ (Fil. 4,8)

Jaký pokrm vás láká? Nebuďte jako supi, ale jako „novorozené děti mějte touhu jen po nefalšovaném duchovním mléku, abyste jím rostli ke spasení.“ (1.Petrův 2,2)

(Z kalendáře Leben ist mehr vybrala Radka Pelíšková)

6.3 Bible jako mobil

Dokážeš si představit, co by se stalo, kdybychom Bibli používali tak, jako používáme mobil?

A kdybychom svou Bibli nosili vždy s sebou v kapse nebo v kabelce?

A kdybychom se do ní během dne stále dívali?

A kdybychom se pro ni vrátili, pokud bychom ji zapomněli doma nebo v práci?

A kdybychom ji používali k posílání zpráv svým přátelům?

A kdybychom s ní zacházeli tak, jako bychom bez ní neuměli žít?

A kdybychom ji darovali jiným?

A kdybychom ji používali, když cestujeme?

A kdybychom ji brali do rukou v nouzi?

Na rozdíl od mobilu Bible nemá omezený dosah. „Funguje“ na jakémkoliv místě. Není třeba dělat si starosti kvůli vypotřebovanému kreditu, protože Ježíš už cenu zaplatil a kredit je neomezený. A nejdůležitější je, že spojení se nepřerušuje a kapacita baterky vydrží na celý život.

„Dotazujte se Hospodina, dokud je možno ho najít, volejte ho, dokud je blízko.“

Izajáš 55,6

V Bibli najdeme některá telefonní čísla pro případy nouze.

Když jsi smutný, vyťukej Jana 14.

Když o tobě někdo nehezky mluví, vyťukej Žalm 27.

Když jsi nervózní, vyťukej Žalm 51.

Když jsi ustaraný/á /, vyťukej Matouše 6,19,34.

Když jsi v nebezpečí, vyťukej Žalm 91.
Když se ti zdá, že Bůh je daleko, vyťukej Žalm 63.
Když tvoje víra potřebuje povzbudit, vyťukej Židům 11.
Když jsi sám/sama/ a máš strach, vyťukej Žalm 23.
Když jsi zatrpklý a kritizuješ, vyťukej 1.Korintským 13.
Chceš-li poznat, jaké je tajemství štěstí, vyťukej Koloským 3,12-17.
Když se cítíš skleslý a opuštěný/á/, vyťukej Římanům 8,31-39.
Když toužíš po pokoji a odpočinku, vyťukej Matouše 11,25-30.
Když to vypadá, že svět je větší než Bůh, vyťukej Žalm 90.

(vybrala a upravila Monika Volfová)

Kapitola 7

Pozvánky

7.1 Pozvánka pro sestry

Milé sestry,

zvu Vás za výbor odboru sester ke schůzce zástupců sester jednotlivých sborů nebo stanic, která se bude konat v sobotu 23.ledna 2010 v Praze, v malém sále modlitebny Vinohradského sboru. Zahájení schůzky bude v 10:00 hodin, předpokládáme, že sejití bude max. do 16.00 hodin. Byly bychom velmi rády, kdybyste mohly přijet minimálně jedna, ale i více sester z jednotlivých sborů (stanic).

Chceme se společně s Vámi zamyslet nad prací sester v naší Jednotě, nad programem pro sestry, prioritami, které máte, a dalšími oblastmi, které Vás budou zajímat. Příští rok je také rokem volebním a myslíme proto na sestry, které by měly být po další období ve vedení odboru sester. Budeme velmi rády, když si již na sejití připravíte své návrhy.

Protože sestry ve Vinohradském sboru chtějí připravit malé občerstvení, prosím napište sestře Julce Hejlové do 15.ledna 2010, kolik se Vás z jednotlivých sborů (stanic) účastní. Kontakt je uveden na konci dopisu. Věřím, že se nás v Praze sejde co nejvíce. Byly bychom rády, aby se taková setkání sester opakovala pravidelně, jak uvidíte za vhodné (čtvrtletně, pololetně, ročně,...) a aby naše setkání měla určité zaměření. Ale o tom až v lednu.

Milé sestry, přejeme Vám i Vaším blízkým požehnané prožití konce

letošního roku a Boží vedení a ochranu v roce 2010. Přeji nám všem, aby se pro nás vyplnila slova apoštola Pavla :

Efezským 3,14 -19 „Proto klekám na kolena před Otcem, od něhož pochází každý nebeský i pozemský rod, a prosím, aby se pro bohatství Boží slávy ve vás jeho Duchem posílil a upevnil “vnitřní člověk” a aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích; a tak abyste zakořenění a zakotvení v lásce mohli spolu se všemi bratřími pochopit, co je skutečná šířka a délka, výška i hloubka: poznat Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání, a dát se prostoupit vší plností Boží.

Kontakt :

Julka Hejlová

Na Zderaze 14

120 00 Praha 2

Email: julka.hejlova@tiscali.cz

Za vedení sester Věra Černíková

7.2 Školení s AWANOU

V sobotu 30.ledna se můžou sejít zájemci o práci v dětském klubu AWANA. Jedná se o celodenní školení, které proběhne asi ve sborovém domě. Čas ještě upřesníme.

Monika Volfová

Kapitola 8

Informace

8.1 Jak psát do Sborečku

Chceme poděkovat všem, kteří přispěli do Sborečku. Uvítáme vaše další příspěvky, připomínky i povzbuzení.

Píšete-li příspěvek v ruce, vždy se najde někdo ochotný, kdo to přepíše do počítače. Takže pište!

Píšete-li na počítači:

- Neformátujte! To znamená, žádné zvýrazňování nadpisů tučným nebo podtrženým písmem! Pokud možno žádná kurzíva!
- Před sázením jednotlivých příspěvků, se musí odstranit veškeré formátování, aby bylo možné jednoduše sázet příspěvky od různých autorů, z různých textových editorů. Takže pak musíme "vaše vylepšení" dodělávat ručně a při větším množství příspěvků to pak zabere dost času. Pokud tedy opravdu toužíte zvýraznit některé slovo či větu, dělejte to s rozmyslem a jen v opravdu nutných případech.
- Text čleňte pro lepší porozumění do odstavců.
- Název souboru (posíláte-li nám ho mailem) má být shodný s názvem příspěvku.

Každý dotaz rádi zodpovíme!

Norbert a Monika Volfovi

Kontakt na sbor

Dům J. A. Komenského (sbor ČCE)
Jana Blahoslava 419,
686 01 Uherské Hradiště
email: starsovstvo@bjbuh.cz
www: <http://www.bjbuh.cz>

Skupinka BB v pondělí od 18:30
hod.

Skupinka sester ve čtvrtek od 9:00
hod.

Kontakt na kazatele

Pavel Novosad
tel.: 602 196 696
email: kazatel@bjbuh.cz

Redakční rada

Pavel Novosad
Monika Volfová

Pravidelná shromáždění

Bohoslužby v neděli od 14:00 hod.
Modlitební setkání v pátek v 18:00
hod.

Vydáno

dne 9.1.2010 Sborem Bratrské jed-
noty baptistů v Uherském Hradišti

Texty obsažené v tomto časopisu
jsou chráněny autorským zákonem.
Je povoleno je šířit pouze s uvede-
ním zdroje a autora.

8.2 Technické poznámky

Vysázeno programem $\text{T}_{\text{E}}\text{X}$ pomocí maker $\text{L}_{\text{A}}\text{T}_{\text{E}}\text{X}2\text{e}$. Příspěvky byly upra-
veny editorem *ViMproved* a jako operační systém byl použit *GNU/Linux-
Debian Lenny*.

Norbert Volf